

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że skarżące są odpowiedzialne za jednolite, złożone i ciągłe naruszenie obejmujące znowę między producentami europejskimi i znowę w konfiguracji A/R, lub ewentualnie – znaczne obniżenie kwoty grzywny;
- tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 8 lit. a)–c) decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała tam, że skarżące są odpowiedzialne za naruszenie w okresie od dnia 26 lipca 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 2 lit. m) decyzji Komisji i obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące, zważywszy na szczególnie ograniczone uczestnictwo skarżących w okresie od dnia 26 lipca 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji w całości, ponieważ opiera się ona w znacznym zakresie na dowodach zajętych nielegalnie w pomieszczeniach Nexans SA i Nexans France;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie wykazała jednolitego, złożonego i ciągłego naruszenia obejmującego porozumienie między azjatyckimi i europejskimi producentami przewidujące obowiązek trzymania się przez nich z dala od ich odnośnych rynków krajowych oraz porozumienie w sprawie podziału projektów w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) między europejskie przedsiębiorstwa.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszyła prawo przy stosowaniu art. 101 TFUE w zakresie, w jakim nie wykazała ona w zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający pod względem prawnym uczestnictwa skarżących w naruszeniu przez cały czas jego trwania.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się błędów w ocenie przy obliczaniu grzywny nałożonej na skarżące, jako że nałożona grzywna nie odzwierciedla wagi naruszenia i szczególnie ograniczonej roli skarżących przez znaczny czas jego trwania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz prawa do obrony, ponieważ zaskarżona decyzja opiera się w przeważającym zakresie na dowodach, które Komisja nielegalnie zajęła podczas kontroli w pomieszczeniach Nexans.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Fujikura przeciwko Komisji

(Sprawa T-451/14)

(2014/C 303/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fujikura Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: L. Gyselen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- obniżenie grzywny nałożonej na nią w art. 2 lit. o) decyzji z tytułu jej bezpośredniego uczestnictwa w kartelu od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 30 września 2001 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. p) decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza tam, że Fujikura jest solidarnie zobowiązana do zapłaty grzywny nałożonej na Viscas za okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 28 stycznia 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd, wliczając wartość niezależnej sprzedaży spółek dominujących Viscas w 2004 r. do wartości sprzedaży wykorzystanej do obliczenia podstawowej kwoty grzywny. Skarżąca podnosi, że uczestniczyła ona jedynie w domniemywanym kartelu do dnia 30 września 2001 r. i że jej niezależna sprzedaż w 2004 r. nie była związana z kartelem.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż nie uwzględniła dostatecznie ograniczonego znaczenia japońskich przedsiębiorstw w ramach kartelu, gdy obliczała podstawową kwotę grzywny. Skarżąca podnosi, że skoro stała w obliczu poważnych przeszkód technicznych i handlowych w wejściu na rynek europejski, jej zobowiązanie do niekonkurowania w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) nie miało wpływu na skuteczność porozumień w sprawie podziału klientów w EOG między producentów europejskich. Dlatego też Komisja winna była bardziej zróżnicować współczynnik wagi naruszenia wykorzystany do obliczenia grzywien nałożonych na skarżącą (lub innych producentów azjatyckich) oraz na producentów europejskich.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd, przyjmując odpowiedzialność skarżącej jako spółki dominującej za grzywnę nałożoną na Viscas również począwszy od dnia 1 stycznia 2005 r. Skarżąca twierdzi, że gdy w styczniu 2005 r. Viscas stała się w pełni funkcjonującym wspólnym przedsiębiorstwem, więzi prawne (na przykład sprawozdawczość), więzi organizacyjne (na przykład oddelegowanie stałych członków zarządu) oraz więzi ekonomiczne (na przykład poręczanie pożyczek) między Viscas a skarżącą stały się zbyt luźne, by Komisja mogła uznać, że skarżąca w dalszym ciągu wywierała decydujący wpływ na Viscas w okresie trwania naruszenia między styczniem 2005 r. a styczniem 2009 r.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2014 r. –Pannonhalmi Főapátság przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-453/14)

(2014/C 303/50)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság (Pannonhalma, Węgry) (przedstawiciel: D. Sobor, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski